

urzica

PE TEREN... SPORTIV

Desene de RIK AUERBACH

Conducerile secțiilor de baschet de la cluburile „Dinamo” și „Voința” din Oradea, nu se preocupă de promovarea tineretului în echipele lor

— Ce să fac, dacă nu vor să pună coșul mai jos!...

Fotbalistul Dumitru J a fost scos din lotul echipei „Metalul Buc.” pentru abateri repetate de la viața sportivă printre care și beția

— M-au scos, da'eu... tot joc!

Stadionul din satul al asociației sportive „Construc-torul” are tribune deteriorate

— Stai comod?
— În orice caz, mai bine ca-n tribună!

Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Din vina Consiliului regional U.C.F.S. Argeș, secțiile de lupte de la „Dinamo” Pitești, „Petrolul” Rm. Vilcea și Știința Găești activează foarte slab

— Am auzit că secțiile voastre de lupte sînt la pămînt?
— Deh, așa... la lupte!...

urzica

BERZELE

*Vezi, berzele de sus din nori
alunecă albe scrisori,
par plicuri mari și nedeschise
și-s doldora de cînt și vise...*

*Iubito, vezi cum se rotesc
căci vechea vale n-o găsec,
nu e trecut încă pe hartă
nici drumul nou, nici stîncă spartă.*

*În locul prispei mocănești
sînt blocuri mari muncitorești,
străbat spre cer în a lor cale
funiculare și furnale...*

*Plutînd din cer — în zbor planat —
cîrdul de nor s-a apropiat
și gata e să plece iară
spre valea de... odinioară!*

*Însă o barză din vecini
ne-a cunoscut ochii senini
și-a întilnit vechea iubire
la fel de caldă în privire...*

*Ce bine-i c-am schimbat pe rînd
întreaga țară luminînd,
păstrînd prin vreme neschimbată
doar dragostea adevărată!*

*De-aceea au rămas la noi
mutînd din cuiburile moi
un leagăn alb în orice căsă
și scutece mici de mătasă.*

— Ai plecat ieri Georgescule și ai uifat casa descuiată!
— Ce noroc! Căci azi am pierdut cheile!

Desen de VLAD CRIVĂȚ

Instantanee BUC

Tînărul, gătit țurcă, ras cu per-daf, îndrăgostit lulea și pomădat cu briantină „Călin” ca „Luceafărul”, căuta o florărie.

Astăzi EA (cu cel mai mare „e” din lume) împlinea 20 de ani și îl invitase la un magnetofon cu ceai, sandvișuri cu twist și puțin Belafonte. Tînărul știa, vag, că — florile, ca și culorile — au un limbaj propriu, un cifru parfumat și secret pe care toată lumea îl știe, dar — nimeni — nu și-l amintește cînd are nevoie de el și nu mai știe precis dacă trandafirul alb înseamnă „amor platonice” sau „dă-mi, te rog, un telefon”, lăcrămioarele „credință”, floarea-miresii, „bărbăție” și ochiul-boului „credință fără nici un fel de bărbăție”.

Preocupat de aceste nedumeriri horticole, tînărul intră în prima florărie care îi ieși în drum. Se numea „Trandafirul alb”. Dar, aici, ca flori, se găseau de vânzare plăcinte cu cremă, torte de ciocolată, trigoane, pricomigdale, fursecuri, bomboane „fondane” și alte specia-

lități și delicatose de cofetărie. Crezu, în prima clipă, că n-a citit bine firma, dar — la ieșire — constată că o citise perfect. Clătină, deci, nedumerit din cap și porni spre altă florărie. Se numea „Macul roșu” și era tot cofetărie. La „Crinul alb”, la fel; la „Ghiocelul” idem, la „Garofița”, așisderea; la „Violeta” de asemenea.

— Va să zică, majoritatea cofetăriilor, au nume de flori, constată tînărul. Mă rog! Dar, în cazul ăsta, de ce nu se botează florăriile

cu nume de prăjituri, ca să știe, omul, de unde să cumpere flori, la nevoie? Florăria „La plăcinta cu mere”, de exemplu; sau „Sara-ilia”; sau „Cataiful”; sau „Doboș-tortul”; sau „Pandispanul” ori „Merdeneaua”?

În slîrșit, după o oră pierdută pe drumuri, tînărul nimeri într-o florărie adevărată. „Codlea” de pe strada Edgar Quinet. Aci, ce e drept, nu se vindeau prăjituri. Dar nu erau nici flori, în afară de câteva garoafe ofilite

tal și nostalgice — ficuși, lămii, portocali, curmali, p-baobabi și mană și siminic

Ce te faci însă, de ziua l-ducii iubitei un palmier, s-cu hîrdăul pe etajera de c-pe măsuta de căpății? Sau u-de cauciuc? Sau o vadră cactus care să-i înțepe o-adorate cînd îl udă și infllorească zece minute, sute de ani, odată?

Grea problemă pentru nostru îndrăgostit, care — din urmă — a cumpărat de-rărie un splendid buchet o-de Veneția și, pentru EA, cu bomboane de la cofetă-riacul”.

DU-MĂ ACASĂ, MĂI TRAI

Șase seara. În tramvaiul linia 2 (vagonul 3042) un suferă teribil de căldură. el, pe nume Drugescu, de și pînă acuma, a avut grijă alimenteze solid cu combust-chid, la un bufet de stat. Și,

COMICI DE ODINIOARA

Îmi pare rău că n-am notat tot ce-am vorbit într-o noapte de vară, într-un restaurant din centrul capitalei, acum vreo cincizeci de ani, cu poetul D. Anghel și cu actorul popular Leonescu-Vampiru, o figură pitorească a teatrului nostru. Ne-a povestit, Leonescu-Vampiru, cu o vervă unică și cu un haz care erau numai ale lui, amintiri din zbuciumata-i viață, începuturile sale, peregrinările prin orașele țării, turneele cu trupe improvizate, călătoriile lui prin America, în calitate de impresar al Agathe Birsescu, ne-a evocat figuri de actori periferici, de care nu mai pomenește nimeni, debuturile admirabilei Maria Ciuculescu, pe care a descoperit-o el, anecdote privitoare la marii noștri oameni de teatru, în frunte cu maestrul măștrilor, C.I. Nottara.

Leonescu-Vampiru s-a bucurat de un mare succes bucureștean cu piesa „Răpirea Sabinelor”. Ca toți actorii care cutreierau provincia și jucau prin magazine, pe scene rudimentare, amenajate pe butoaie, în fața unui public nepregătit, neliniștit, el n-avea nici îndemnul, nici vremea să învețe și să debiteze texte prea complicate. „Iesență”, adică esență, replici scurte și substanțiale, iată lozincă lui Vampiru. Aceeași teorie o susținea și un alt comedian, de mare talent, înzestrat cu o simplitate, o naturalitate, un umor sec și contagios, Niculescu-Buzău, stins din viață la adânci bătrânețe, acum câțiva ani.

Mai ales impresar era Leonescu-Vampiru. Angaja actori cu renume și-i purta prin orașele și târgurile țării. Cum nu odată celebritatea angajată și anunțată cu surle și trompete nu sosea la spectacol și era înlocuită cu actori de mîna a doua, lumea nu mai avea încredere în angajații vampirului și nu-și cumpăra bilete decât în ziua spectacolului, după ce se convingea că „dramaturgul” sosise, într-adevăr în oraș.

Odată, Leonescu-Vampiru anunțase un spectacol cu Petre Liciu.

— Coane Petrace, să mergem la cafenea, să te vadă lumea c-ai venit!

Cum Petre Liciu refuza aceste exhibiții, Leonescu-Vampiru îl urcă într-o birjă, să-l ducă la hotel. Ajunși în centrul urbei, actorul bucureștean își dădu seama că trăsura se învîrtea pe loc, în piața principală. Aceleași case, aceleași prăvălii, aceleași cafenele cu clienți pe terasă. Ciudat itinerar!

Pasă-mi-te, mucalitul de impresar voia să atragă atenția că Petre Liciu a sosit într-adevăr. Alături de el, în birjă, Leonescu-Vampiru îl purta prin oraș, făcea cu ochiul cetățenilor din fața cafenelilor, își arăta angajatul cu mîndrie, avînd aerul că spune, subliniind cu un gest al capului, prezența oaspetelui:

— Uite-l! L-am adus!

Cu Nottara s-a întîmplat una și mai boacănă. Băteau provincia cu „Hamlet”. Nottara juca pe nefericitul prinț al Danemarcei, iar

Leonescu Vampiru, pe Polonius. Turneu de vară, pe scene ca vai de lume, prin grădini, pe boloboace.

Plouase toată săptămîna. Biletele erau vindute, dar spectacolul nu se putea da.

În sfîrșit, într-o binecuvîntată zi de duminică, un soare radios lumina firmentul.

Vampiru și oamenii săi începură să aranjeze scena cu febrilitate. Scînduri pe căpriori, pe aceste scînduri butoaie, pe butoaie decorurile rudimentare și mobilele adunate cu chiu cu vai de la sediile autorităților și de la particulari.

Munceau de zor. Căldura era insuportabilă. Nădușeala curgea pe ei ca o cascadă. Pe la opt seara, cînd urma să vină publicul, o ploaie torențială se repezi din cele patru vămi ale văzduhului, inundînd grădina și ulițele tîrgului. Ștergîndu-și fruntea asudată, Vampiru scoase un oftat de satisfacție:

— Uf! Bine că s-a mai răcorit!

Abia după cîteva zile, cerul se luminează și reprezentația cu „Hamlet” reuși, în sfîrșit, să aibă loc.

În scena dintre Hamlet și Polonius, Nottara, prinț al Danemarcei, arătînd bolta cerească, interpelă pe Leonescu-Vampiru:

— Polonius, vezi norul de colo?

— Îl văd, maistre, cum să nu-l văd, că de-o lună mă tot plouă; răspunse, spre marele haz al spectatorilor, Leonescu-Polonius, colaborînd ad-hoc cu Shakespeare, la textul faimoasei tragedii.

★

L-am avut pe Vampiru interpret într-una din cele mai slabe piese ale mele, „Napoleon”, jucată prin 1912, la teatrul „Comedia”. Actorul de mare talent C. Radovici, luase în antrepriză sala aceluia teatru, unde dădea reprezentații fără o prea mare afliuență de public.

Treburile mergeau prost. Într-o zi, adresîndu-mi-se cu apelațiunea „șefule”, care circula și pe-atunci, Radovici îmi spuse:

— Șefule, fă-mi o piesă cu Napoleon, să dăm lovitura, că altminteri merg la faliment!

M-am apucat, chiar în aceeași noapte, să scriu „Napoleon I, dramă istorică în patru acte”, bătînd un record pe care nu cred să-l mai fi realizat cineva: piesa comandată în acea zi, nu numai c-a fost terminată, dar și jucată într-un răstimp de cinci zile. Am dat gata în cîteva ore primul act, care s-a repetat a doua zi, în vreme ce fabricam actul al doilea, care a intrat și el în foaierea de repetiție, în ziua a treia. Și așa mai departe. În vremea aceasta se improvizau decorurile și costumele. A cincea zi, drama cu Bonaparte a avut o repetiție generală și-n aceeași seară s-a și reprezentat. Vă închipuiți cum s-a reprezentat!

Radovici, cam planturos, înfățișa pe Napoleon, iar Leonescu-Vampiru apărea în „Picior-de-lemn”, căruia compozitorul Alfons Castaldi i-a scris și un cuplet, pe versuri de calibrul acestora:

*Sărmani copii ai țării mele,
Voi care muriți pentru un semn,
Cadavrul vostru după moarte
Îl va prăda Picior-de-lemn...*

(Continuare în pag. 15)

TUDOR MUȘATESCU

REȘTENE

Dar, la un moment dat, pe șoseaua Giulești, manipulanta tramvaiului Otilia Tutescu opri vagonul și coborî din cabină pentru a face unele verificări necesare.

Atunci, Drugescu — care locuia prin apropiere și care era foarte grăbit căci, vorba lui „De așeară mă așteaptă nevasta cu masa de prînz” — începu să se enerveze că tramvaiul stă prea mult și, nici una nici două, intră în cabina de conducere, puse mîna pe manetă și dădu drumul tramvaiului, sub privirile speriate ale călătorilor intrați în panică.

Manipulanta abia avu timp să sară în vagonul condus de Drugescu spre casă și — cu ajutorul călătorilor — să-i ia conducerea.

Foarte încîntat de ispravă, Drugescu începu să cînte și mai tare:

— *Du-mă-acasă, măi tramvai
Ce mă ții în loc și stai*

Da, dar de data aceasta, în afară de casă, tramvaiul îl va mai duce

(Continuare în pag. 14).

— Oare pe cine să iubesc mai mult și mai mult...???

Desen de POMPILIU DUMITRESCU

VESELA OPERAȚIE

de I. AVIAN

— Tovarășă soră, aici e salonul bolnavilor?
— Aici.
— Salon în toată regula. Invitați, gustări, suete, băutură... Orchestră n-aveți?
— Lipsește, că bolnavii n-au voie să sufle. Și-apoi unde să mai încapă contrabas și tromboane? Și așa stau înghesuite rudele bolnavilor, claie peste grămadă, în jurul paturilor.
— Hei, Nae!
— Aici sînt bre! Patul 3, lângă fereastră!
— Nu dumneata, ăla cu vezica! De-a fost operat alaltăieri.
— Aha! Îl știu. E peste drum, la bufet. Caută-l dumneata acolo și cumpără-mi și mie o litră de telemea, că de zece zile de cînd am fost operat de ulcer, sînt pus la regim: șnițel și salam, salam și șnițel!
— Șnițel? Nu ți-e bine, omule?
— Acum mi-e bine, că operația a reușit.
— Salam, la ulcer?
— Păi, gata ulcerul. L-au scos. Acu' nu mai e acolo decît cracauer și lebervurșt.
— Și cine ți-a prescris regimul ăsta?
— Nevastă-mea. E ca și la gripă, zice. Numai că în loc să te doară capul, te doare ulcerul!...
— Și sora îți dă voie să mănînci toate astea?
— Da' ce? Mănînc din cheznina ei?
— Și personalul spitalului îngăduie atîta omenire aici, în saloane?

— Inimă de aur! Poți opri copiii să vină la părinți, soții la neveste, frații la surori? Codul familiei, tovarășe! Numai la bine să fim împreună? Omul la nevoie se cunoaște.
— Tăchiță, te fac o tablă? Cum unde? Aici, pe patul lui nea Mitu.
— Da' ce, mai încapem? Nu vezi? Parcă-i la meci!...
— Las' că aranjez eu. Nea Mitule, ia scoate perna de sub cap, s-o potrivesc aici, sub table... Așa... să trăiești. Hai Tăchiță, joacă!
— Cum te mai simți, tătucă?
— Ia nu-l mai bocîți! Uite la el ce zdra-văn! Nu se dă nea Mitu învins de-o afurisită de apendicită. Hai Tăchiță, joacă. Șase-șase! Bun zar! Și dumneata, nea Mitule, nu te mai foi în pat, că-ți sar copcile și-mi strici porțile! Ce naiba! Am venit să te distrăm, nu să ne facem nervi!
— Fraților, prozit! Și cînd ne-o fi mai greu, așa să ne fie. Și dumneata, nea Mitule, la mai mare!
— Cum la mai mare? Adică la peritonită?
— Eu zic să bea și nea Mitu o țuiculiță. După operație nu strică o dezinfecție. Zău nu strică! E țuică bătrînă, 40 de grade. Anestezie, nu alta.
— Fugi de-aici, omule, cum o să bea țuică? E începător. Prima lui operație de apendicită.

— N-are voie lichide, că ruginesc copcile. Țuică merge numai la ghips. că-i băutură tare și-l întărește. Dați-i costiță.
— Bun! Costița e grasă și-l unge la cicatrice. Hai, nea Mitule, deschide gura. Așa, hai mestecă... mestecă...
— Stați, măi copiii! Oprîți! Hrăniți un operat cu costiță?
— Da' ce, nu-i voie?
— Voie, dar cu muștar. Dacă i se face greață și vomită? O dată vezi că-i sare ața!
— Maică, nu vă certăți! Am eu la mine o papiotă.
— Nu-l mai îndopați, fraților, cu slănină! Are și pîrjoale.
— Pîrjoale? Nu-i oprit?
— Nu, c-a văzut și sora de serviciu cînd i-am adus și n-a spus nimic.
— Dar sînt cu ceapă și ceapa irită.
— Ce să-l irite, maică, nu vezi ce calm e? Parcă-i dus! Și-apoi ceapa nici nu se simte, c-a'n băgat peste ea la usturoi, cît am putut.
— Nea Mitule, te fac o tablă?
— Oooh...
— Fugi bre, că te răsfeți! Doar nu arunci zarurile cu burta! Hai, fiindcă ești operat, uite, îți dau avans, un șase-șase.
— Dă-i și-un cinci-cinci, să-l stimulăm, că-i palid al dracului!...
— Eh, palid! L-a văzut sora și a tăcut. Dacă-l obosea vizita noastră, nu ne lăsa sora-șefă să intrăm opt odată!
— Hei! Care e ăla Grigore Acaterinei? Unde e tovarășul Grigore? Unul cu piciorul în ghips...
— S-a dus!
— Aoleu!... S-a dus? Și familia știe?
— Știe, c-a venit să-l ia!
— Săracu! Cine ar fi spus...
— Păi sora-șefă a spus. Zicea că trebuia să-și facă o radiografie la picior, și că pentru radiografie e nevoie de film.
— Și?
— La film s-a dus! L-a învoit pentru „Misterele Parisului“, fiindcă nu are voie să umble mult, și acolo o să stea, că-i filmul lung...
— Halal spital! Pleacă cine vrea!
— Da, dar sînt oameni de înțeles. A doua zi se întorc toți.
— Ia floricele, ia semințele pentru operați! Care mai ia!? Calde gogoși pentru ulcer, ia gogoșii! Ia bilete de cinema pentru fracturați, care mai ia! Ia bilete cu reducere, două ghipsuri pe-un bilet!
— Tovarășe te rog, unde e aici biroul de internări?
— Pentru ce? Suferiți de ceva?
— Nu, dar unde am eu acasă atîtea distracții!?...
*) Unele asemănări cu Spitalul din Baia Sprie, regiunea Maramureș, sînt cu totul neîntîmplătoare.

Mai sînt și asemenea cazuri...

— Fraților, e adevărat că pînă acum am realizat prea puțn din planul campaniei de primă-vară, dar am niște oameni care o să ne scoată din încurcătură în ceea ce privește redactarea dării de seamă!...

Desen de T. PALL

"Activitate culturală"

Într-o uzină oarecare
(Că firma importantă n-are!)
Îmi explica, c-un ton afabil,
Tovărășelul responsabil
Salariat, fără-ndoială,
Să facă muncă culturală:
— De clubul nostru nu se poate
Vorbi că n-are-activitate!
Ba vin băieții cu tot neamul
Să vadă încințați programul!
De ce? Răspunsul e ușor:
Găsesc la mine tot ce vor.
Vrei teatru? Păi la ora... fă
Îți dau „Prietenă mea Pix”!
Dorești folclor? Am un taraf
Ce cîntă de te face praș!
De muzică ușoară zici?
Poftim, și-o să admiri aici
Pe Pislărița sau Drăghici!
Sau vrei matală un balet
Evoluînd într-un duet?!
Păi spune, bre! (Doar nu-i capriciu!)
Și vezi pe Gabriel cu Licu,
— E foarte bine să insiști
S-aduci și profesioniști.
Socot că nu e prea ușor.
— Ba da, c-avem... televizor!
— Dar cu artiștii amatori
Nu dai programe uneori?
— Regret, dar astu nu se poate
Că, nici nu am condiții, frate!
Unde să joace amatorul?
Pe scenă-am pus televizorul!

STELIAN FILIP

— Însfirșit, acasă!

Scritorul serie..

de NICOLAE MINEI

Scritorul serie. Asemenea unui cuțit de strung, penița lui șlefuește grijuliu frazele, curățîndu-le de spanul inutil al banalului și dîndu-le strălucirea unor piese bine finisate. Atenția e cu atît mai mare cu cît e un moment în care acționează eroul pozitiv: „Zgomotul din jurul său era asurzitor, dar Andrei* nu-l lua în seamă. Munca în care se confundase forma în jurul lui un zid izolator, dincolo de care nu mai trecea nimic”.

Scritorul se oprește și recitește. Cîteva corecturi sînt necesare. Dintr-o trăsătură de condei, el demolează zidul și înalță în locul lui un perete. Barează apoi izolator și notează deasupra etanș, mînat de scriitoriceasca convingere că un termen cu cît e înțeles de mai puțini, descoperă două pronume relative din ultima frază și, mușcînd din coada tocului, se întreabă pe care să-l sacrifice. La această răsucire creatoare, din bucătărie parvine un țîrîit discret de apă. Scritorul ridică ochii spre cer și pe sine însuși de pe scaun și pornește într-acolo.

De ce umbli la robinet? se adresează el soției sale cu blîndețea unui tigru care a consumat o antilopă și acum are arsuri.

— Ai vrut să bei un ceai, răspunde antilopa intimidată.

— Ei și? Ți-am spus de atîtea ori că nu pot lucra cînd aud apa curgînd!

Soția lasă bărbia în piept. La ce s-o fi gîndind? Poate la o metodă de preparare a ceaiului fără apă.

Scritorul își reia locul la masa de lucru. Stiloul lui îl conduce pe Andrei pînă acasă, unde el (Andrei, nu stiloul) își sărută tovarășa de viață**): „Arăți cam obosită, draga mea, îți șopti el, duios. Să-ți fac un ceai?” Maria răspunde afirmativ, drept care Andrei „se duse în bucătărie, unde țîrîitul discret al apei curgînd din robinet îi umplu sufletul de tihna fără margini a căminului”.

Tihna scriitorului capătă însă brusc o margine în clipa în care fiul lui, în vîrstă de 12 ani intră în vîrfurile picioarelor în cameră și ia o carte

din bibliotecă. Tatăl lui își întrerupe activitatea și, pe un ton capabil să congeleze un pinguin, îl întreabă dacă mai are de gînd să-l deranjeze multă vreme. Băiatul holborosește speriat ceva, din care se poate deduce că vina nu e a lui, ci a lui Coșbuc, autorul poeziei pe care trebuie s-o învețe pînă mîine. Scritorul nu acceptă această aruncare a răspunderii pe umerii marelui clasic și își invită fiul să iasă afară cu o vigoare care-l face pe locatarul aflat cu patru etaje mai sus să bată în peretele vecinilor săi de apartament, rugîndu-se să-și pună mai încet radioul.

Din nou aleargă penița pe hîrtie. Eroul pozitiv continuă să lucreze și acasă la inovația lui. Dar iată că îl întrerupe fiul său, Matei, în vîrstă de 12 ani, „care pătrunse tropîind în cameră și strigă:

— Tăticule, am învățat și ultima strofă. Ascultă-mă. Andrei lasă zîmbind tocul din mînă și Matei începu să turuie

... Și-a venit la noi la poartă

Și am ieșit și l-am certat:

— N-ai nici tu, nici împăratul

Bani să-mi cumpere băiatul!

Pleacă-n sat, că-i... că-i...

Andrei rise indulgent și recită el mai departe:

Pleacă-n sat că-i mare satul.

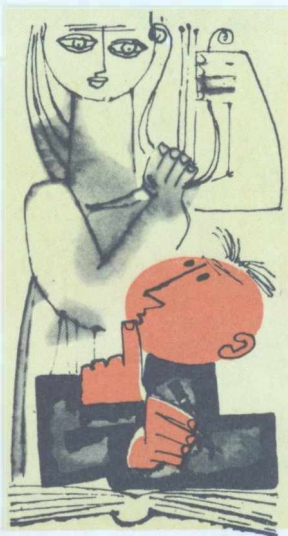
Pleacă, pleacă. Și-a plecat.

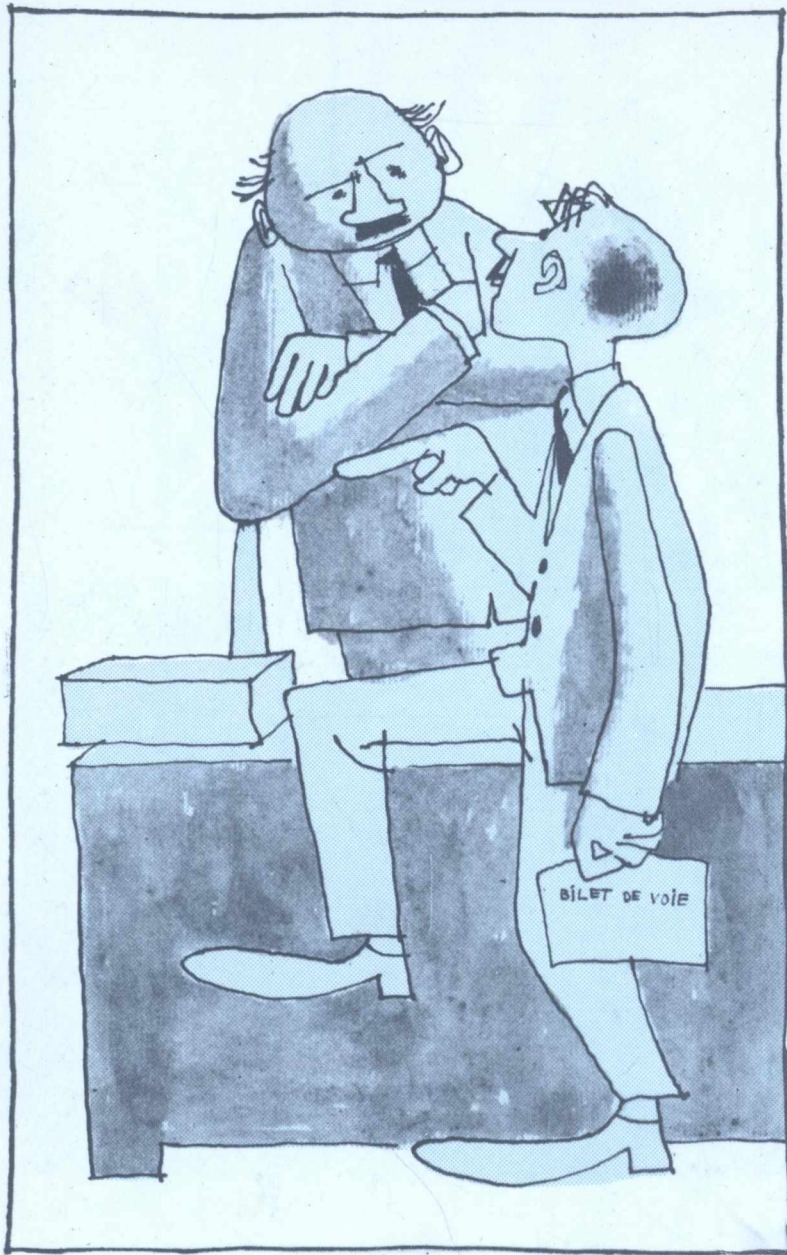
Tatăl și fiul își lipiră frunțile. Tandra gingășie a „Cîntecului” lui Coșbuc îi învăluia pe amîndoi.

Scritorul recitește, mulțumit. Sigur, pe ici pe colo se mai poate răsădi cîte o floare de stil. Dar conținutul — conținutul e rupt din viață!

* Ați remarcat și dv., desigur, că printre personajele literare recordul absolut al calităților îl dețin Andreii. S-ar părea că e numele preferat al nașilor amatori de fini pozitivi.

** pe care — fiind și ea o pozitivă — o cheamă Maria.

- D-ți nu cunoști îndatoririle față de serviciu!
- Tocmai despre asta-i vorba. Trebuie să merg să cumpăr un serviciu de masă...

Desen de D. NEGREA

Un om

Cînd aveam șase ani, aflîndu-mă odată într-o vizită cu mama, m-am trezit pentru prima oară în fața unui pian cu coadă, negru, strălucitor și impresionant. M-am apropiat emoționat de el și am apăsat cu degetul pe cîteva clape. Cei de față, înmărmuriți, au recunoscut în cele cîteva sunete refrenul unei melodii pe atunci la modă și, din ziua aceea, am fost decretat geniu pianistic.

Acest lucru a avut ca urmare faptul că în anul următor a apărut în casă un profesor de muzică cu plete și lavalieră, care însă, fiind specialist în vioară, iar la noi în casă neexistînd pian, am început să iau lecții de vioară. După trei luni, eram decretat geniu violonistic și după patru luni am aruncat cu vioara după motan, nu pentru că aveam ceva cu motanul, dar mă plictisiseam de vioară.

Au urmat apoi anii de școală, ani în care părinții mei au îmbătrînit cu treizeci de ani și, în sfîrșit, s-a pus problema ce să urmez. Am luat mai întîi o slujbă și pe urmă, asistînd la un proces, am ascultat un mare avocat care m-a impresionat. Mi-am dat seama că cel mai frumos lucru în viață este să fii mare avocat și m-am înscris la drept, care era și fără frecvență, iar toți ai casei mă priveau acum cu mare admirație, o mătușă afirmînd că ea și-a dat seama de cînd eram copil că sînt născut pentru a fi mare avocat. Tata spunea chiar că abia aștepta să termin dreptul ca să facă o trăznaie și eu să-l apăr.

În fața acestor perspective, eram gata să-mi dau demisia din slujbă, dar un amic m-a sfătuit să mai stau. Totul a mers bine un timp pînă am dat de Dreptul Roman, o carte groasă, plină cu chestii latinești, pe care cînd am deschis-o mi-am pus întrebarea ce rost o fi

avînd Dreptul Roman în meseria de avocat și ce logică are să tocești citate latinești cînd toți avocații pledează în romînește. Întrucît nu exista nici o posibilitate să scot acest obiect din programa analitică, am vîndut cursurile și le-am demonstrat celor de acasă că profesiunea de avocat nu suferă nici o comparație cu cea de actor. Au izbucnit aplauze, iar mătușa care de mic mă văzuse mare avocat, a afirmat acum cu mîna pe inimă că atunci cînd la patru ani am spus poezia „Cățeluș cu părul creț” ea și-a dat seama că sînt născut pentru a-l face praf pe Lawrence Olivier.

Cu banii luați pe cărțile de drept am plătit primele lecții unui actor ceva mai răsărit, iar la slujbă le-am spus colegilor să-și pună deoparte bani pentru bilete pentru că în curînd vor veni să mă vadă la teatru, iar eu bilete de favoare nu dau. Toți au început să mă privească plini de admirație, iar cei de acasă mi-au luat toate fotografiile de la vîrsta de o lună și le-au pus rame noi, după care au acoperit cu ele doi pereți. Între timp lecțiile mele de actorie începuseră să mă plictisească deoarece, în loc să intru în Hamlet, profesorul mă pusese să învăț niște poezii. Mama, săraca, era fericită cînd mă auzea recitînd, numai tata începuse să mă privească nițel cam melancolic și cînd am venit acasă cu o muzicuță de gură prevăzută cu buton, spunînd că asta-i viitorul meu, tata a ieșit din cameră.

Văzusem la un teatru pe unul care ridica sala în picioare cînd cînta din muzicuță și am hotărît că nimic nu poate fi mai frumos decît să cînti la acest instrument. Le-am demonstrat și colegilor de birou ce avantaje prezintă această profesiune, dar unul dintre ei, care avea un proces ce dura încă

PE MARGINEA DISCUȚIEI DESPRE CRITICA „CONSTRUCTIVĂ”

Foarfeca, acul și ața

— Fabulă —

Într-o dimineață,
cînd meșterul nu se afla pe-acasă,
grăi către ac și ață
o foarfecă, cu limba ei tăioasă:

„Ehei, ce-ați face voi...
de nu v-aș scoate din nevoi?
Ce-ai înșepa tu, acule,
de n-aș avea tentacule?...
Și cum s-ar prinde ața-n tiv
de nu mi-ar fi tăișul combativ
și de n-aș fi bună de gură?”

„De cînd te știi ai fost... forfecătură”

— răspunde acul... înșepat.

„Dar oare încă n-ai aflat
cît face uneori o-nșepătură?”

În virful meu subtil
am stil

și ața-ar fi inertă și latentă
de n-ar pîndi... urechea mea atentă.

În tot ce tai tu, foarfecă, din greu,

noroc că intervin...

cu-un picur de venin
din virful meu!”

„Deb, nu zie nu” — grăi atunci și ața

isteața —

„nevoie e de foarfecă să taie
(de cînd există croitorii așa e).

nevoie-i și de ac

(n-o spun să-i fac pe plac):

dar ca să-mbini ce meșteru-a croit.

nevoie-i și de ață, negreșit.

Să tai de dragul tăieturii,

să-nțepi de dragu-nșepăturii,

e muncă pe degeaba —

și-atunci rămîne... discutată treaba!”

I. C. MĂTĂSARU

consecvent

din tinerețea lui și căruia îi promiseseam că odată ajuns avocat eu o să-l scot basma curată, m-a întrebat cu ce-o să-l mai apăr acum, cu muzicuța? Ceilalți însă mi-au spus că orice lucru e frumos dacă-l faci bine, iar mătușa mea și-a amintit că eu de mic copil eram născut pentru muzicuța de gură. Exact după două luni mi-am dat seama că respectivul instrument este absolut neserios, mai ales că șeful meu de birou mi-a spus că nu-l privește ce fac în timpul meu liber, dar nu cumva să mai audă în orele de birou „A ruginit frunza din vii” la muzicuța și pe deasupra cîntată și fals, că îmi zvîrle

muzicuța pe fereastră și pe mine pe ușă.

M-am liniștit o vreme; totuși setea mea de a cunoaște era nestăvilă și m-am hotărît să învăț trei limbi străine, concomitent. În această direcție am primit un ajutor imediat și substanțial de la mătușa mea, care i-a asigurat pe toți că ea și-a dat seama de talentul meu la limbi străine încă de cînd eram de o șchioapă, numai colegii au zîmbit pe sub mustață, iar unul dintre ei mai obraznic m-a sfătuit să-mi tipăresc o carte de vizită cu... „avocat, actor, solist la muzicuța, posedînd trei limbi străine și... va urma”.

Cînd am venit acasă cu manualele, tata le-a privit trist și m-a întrebat: „Și astea cit or să țină?” „Tată, zic eu mirat, dar astea țin, nu se rup!” „Nu se rup, oftă el, dar se vînd!” N-am mai vorbit cu tata o lună de zile, exact pînă în ziua cînd din banii luați pe cărți am adus acasă două sticle de Cotnar și ne-am împăcat.

Între timp, șeful meu de birou m-a chemat și mi-a spus că în cadrul serviciului sînt obligat să-mi păstrez angajamentele pe care mi le iau și m-a tăiat, ca prim avertisment, de la primă. Aducînd vestea asta în familie, mătușa mea ne-a amintit că ea a spus încă de cînd eram mic că n-o să se aleagă nimic de capul meu.

M-am liniștit o vreme pînă ce într-o zi am venit acasă cu un top de o mie de coli de hîrtie. „Ce-i asta?” m-a întrebat tata. „Hîrtie de scris!” am spus eu. „De ce?” oftă tata. „Mă fac scriitor!” Tata s-a rezemat de masă. „Ce fel de scriitor?” „Umorist!” Tata a părăsit camera și l-am auzit cum îi spunea mamei în bucătărie:

— „Acum s-a terminat! Îl dă afară!”

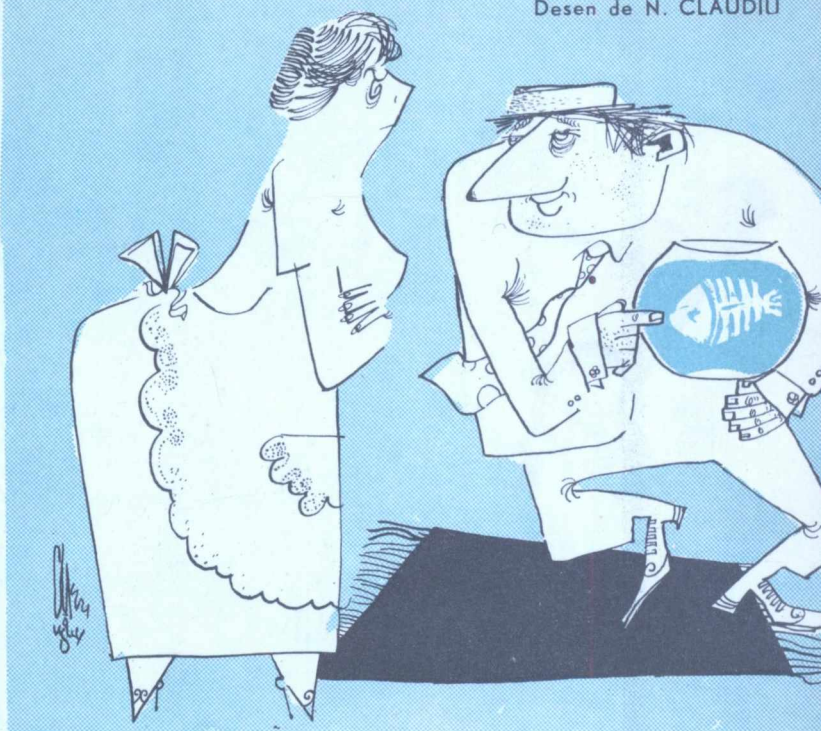
SADI RUDEANU

— După aceea m-am întîlnit cu ăla... cu tizul meu, cum dracu-l cheamă?

Desen de M. STĂNESCU

Desen de N. CLAUDIU

— Pentru tine, draga mea, l-am luat!... Dar pe urmă am fost la o gustare cu băieții...

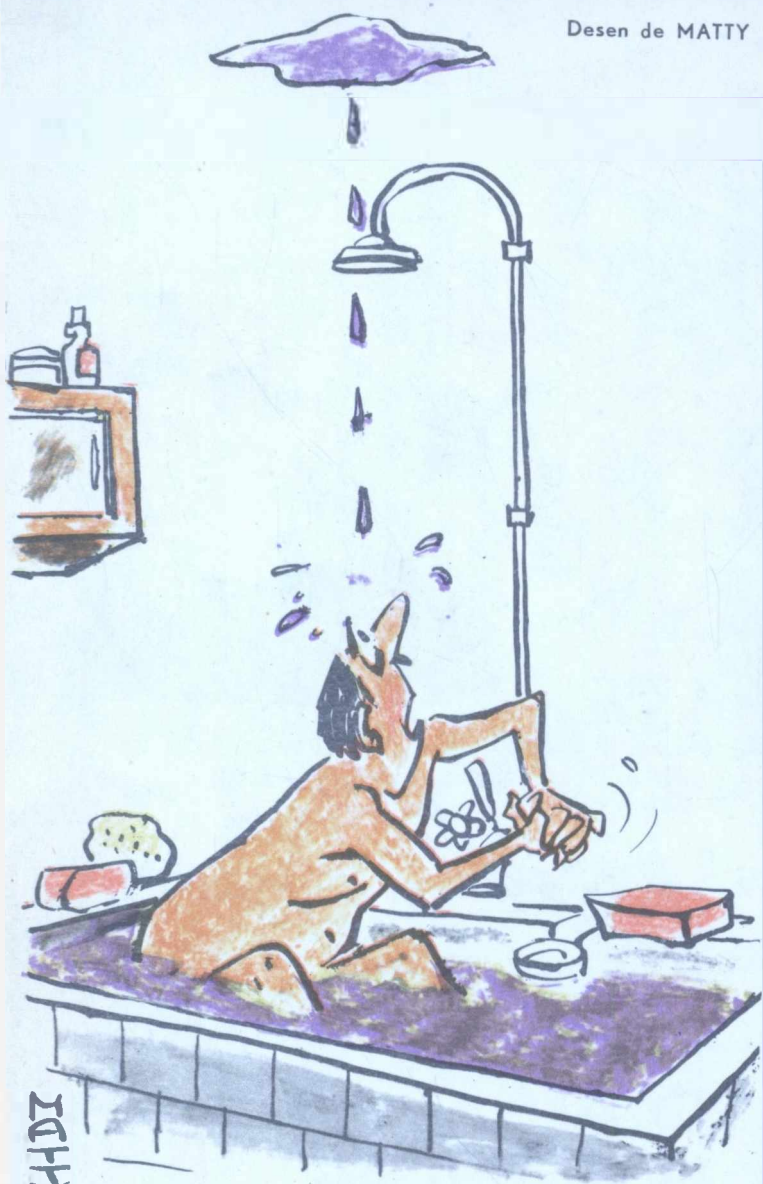
ȘEFUL NAE DĂ BĂTAIE

Nae, șef la S.M.T.,
Este șoc făcut: de ce?
Cum de ce: se mai întreabă?
Cînd e-aița zor și treabă,
Cînd tot parcul de tractoare
Săptămîna viitoare
Are pus în plan să are
Peste-o mie de hectare,
Hop! un șir de ghinioane:
S-au strical vreo trei pistoane
Și un injector: acum
A rămas căruța-n drum,
Piesele sînt comandate
Dar se lasă așteptate.
Le-ar găsi la G.A.S.
Cu-mprumut, dar Nae e
Om ambițios și pace;
Asta n-ar putea-o face.
Uite, chiar să-l pici cu ceară
Împrumut nu vrea să ceară.
După-o lună jumătate,
Telefoane repetate,
Plus vreo patru-cinci adrese,
Au sosit acele piese
Și-a pornit acuma Nae
Pentru plan să dea bătaie.
Are cele necesare
Însă... vreme nu mai are.

FLORIN IORDĂCHESCU

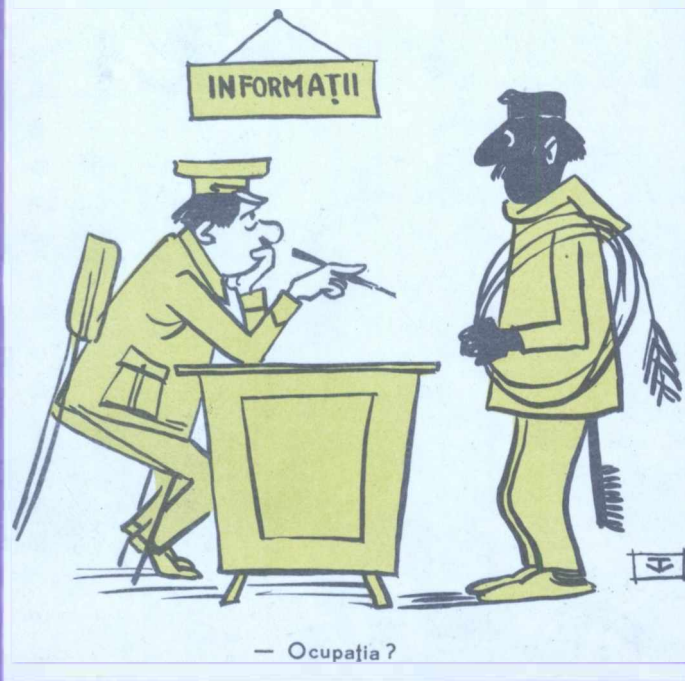
Desen de MATTY

YHDI

- Formidabil, d-le!... Eu credeam că-i de la duș și când colo e de la Popescu...

Desen de V. TIMOC

- Ocupația?

Șefului meu

Șeful meu e-un șef model,
Zic și eu ce zice el.
Ce păcat că șeful meu
Nu prea zice ce zic eu.

Unui indolent de la contabilitate

El lucrează, bată-l vina,
Socotește ceas de ceas
Câte ore au rămas
Până când se dă... chenzina.

Gabriel Teodorescu

Unui responsabil de unitate cu
autoservire, căruia i s-a găsit
lipsă în gestiune

Când un control amănunțit
I s-a făcut în gestiune
De dînsul au putut toți spune
Că prea s-a... autoservit.

Pătrașcu Ion Sirbul

Ședințomanilor care prelungesc inu-
til ședințele pînă după miezul
noptii

Vreau să pun punctul pe i,
(precizez, nu-i o dispută):
de ce „ordine de zi”
cînd ea noaptea se discută?

George Ioanișescu

Unui dentist căruia îi place să bea

E activ, dentistu-mi zici,
Un minut nu vrea să stea.
Și-n afară de servicii
Dînsul trage la măsă...

Iancu C. Ilie

Policlinica raionului
30 Decembrie București

De ziua unui birocrat

Merita și el o floare
Astăzi cînd e ziua sa;
Și i-am pus lingă dosare
Floarea de... „Nu mă uita!”

Victor Hilmu

E pig

EPITAFURI

Unui scriitor

Muri — lăsînd neterminată
Vreo trei romane și-un scenar
Rău i-a părut de-acestea
Dar mai ales... de onorariu!

D. M.

Tot unui scriitor

Babele au și conchis:
„A murit cum i-a fost...”

Ion Gi
Bucur

Unui miop

Ai putea să-i fii tu partea,
C-a văzut cu ochii moartea?

Unui incapabil

Faptu-i cert și colosal:
— A murit el, personal...

Unui neglijent

Moartea lui fu nefirească:
Neglijase să trăiască!

Andrei Dumitru
București

PETRICĂ

Petrică cu șublerul este factorul care face și desface tot ce e tehnico-gospodăresc la noi în întreprindere. Petrică fără șubler e un fel de natură moartă. Șublerul fără Petrică nu-i nici atît. Nu zic, sînt și alții care știu să umble cu șublerul dar, în mina lui Petrică, el capătă acea valoare universală pe care o capătă în mina bolnavului ceaiul de muștel care e bun la răceală, la durerile de stomac, prinde bine cînd te dor dinții, poate fi de folos și la dezumflat inflamații, la pus pe răni, la clătit gura, la decolorat părul, la făcut gargară și la îngălbenit țesăturile albe. Șublerul lui Petrică este foarte bun atunci cînd vrei să măsoari ceva cu el, dar este divin atunci cînd, de exemplu, trebuie să desfaci o sticlă cu suc și n-ai cheie.

Au încercat unii s-o desfacă la marginea mesei și au stricat masa. Au încercat s-o desfacă cu marginea solniței și au stricat solnița. Au încercat cu cărămida și au stricat

sticla. Cu șublerul mergi la s. Firește, cu condiția ca șubler să fie în mina lui Petrică.

Uneori, șublerul face și mișcări. De exemplu, cînd vine o piesă respinsă de la controlul de calitate. Diametrul piesei, optzeci. Diametrul șublerului, optzeci și nouă. Măsoară și Petrică cu șublerul lui. Optzeci în cap. Petrică vede că doar el a făcut piesa. Controlul holbează niște ochi de nouăzeci și opt. Se mai întîmplă și altfel. Zicem că ai uitat acasă cheia de la birou. Peste un ceas ai ședință. Carnetul cu notițe e în sertarul tău. Musai să alegi din următoarele variante:

1. Nu te mai duci la ședință. Ceea ce nu te lasă inima.
2. Te duci, dar nu ieși cuvința. Ceea ce te lasă inima, dar nu te lasă șeful.
3. Dai o fugă pînă acasă să ai cheia, ceea ce înseamnă că lumea o să aștepte cîntec și tu nu ești.

ame

EPITAFURI

Unei birfitoare

E dureros, așa socot,
N-a apucat să spună tot!

Ciornea Petru
— elev —

Unui meteorolog

I-a venit timpul prezis
Nu „probabil“, ci... precis!

Unui indiscret

Acum e pentru prima dată
Discreția întruchipată!

Titi Gheorghiu
Vaslui

Unuia fără suflet

Moartea tuna și blestema
Că n-a avut ce să-i mai ia...

Unui certăreț

Din toți cu care s-a certat,
Numai cu moartea s-a-mpăcat!

Unui ceasornicar

Cînd i-a stat ceasul lui, se pare
Că n-a fost chip să-l mai repare...

Unui umorist

Știa și el o glumă bună,
Dar a murit fără s-o spună!

Unui alpinist

'Nălțimi nebănuite s-atingă și-a
propus,
Dar n-a crezut s-ajungă nici chiar
atît de sus...

Gicu Steriade
Clubul sportiv „Unirea“

ei femei guralive

e ca un sloi de gheață zace
Care azi cu lutu-n față face
n-a mai făcut întreaga viață:
tace!

Gr. Tepeș

ndărosului

ndăros neînfricat,
n numai el putea să fie
lată nu s-a lăudat
a murit de modestie.

G. I.

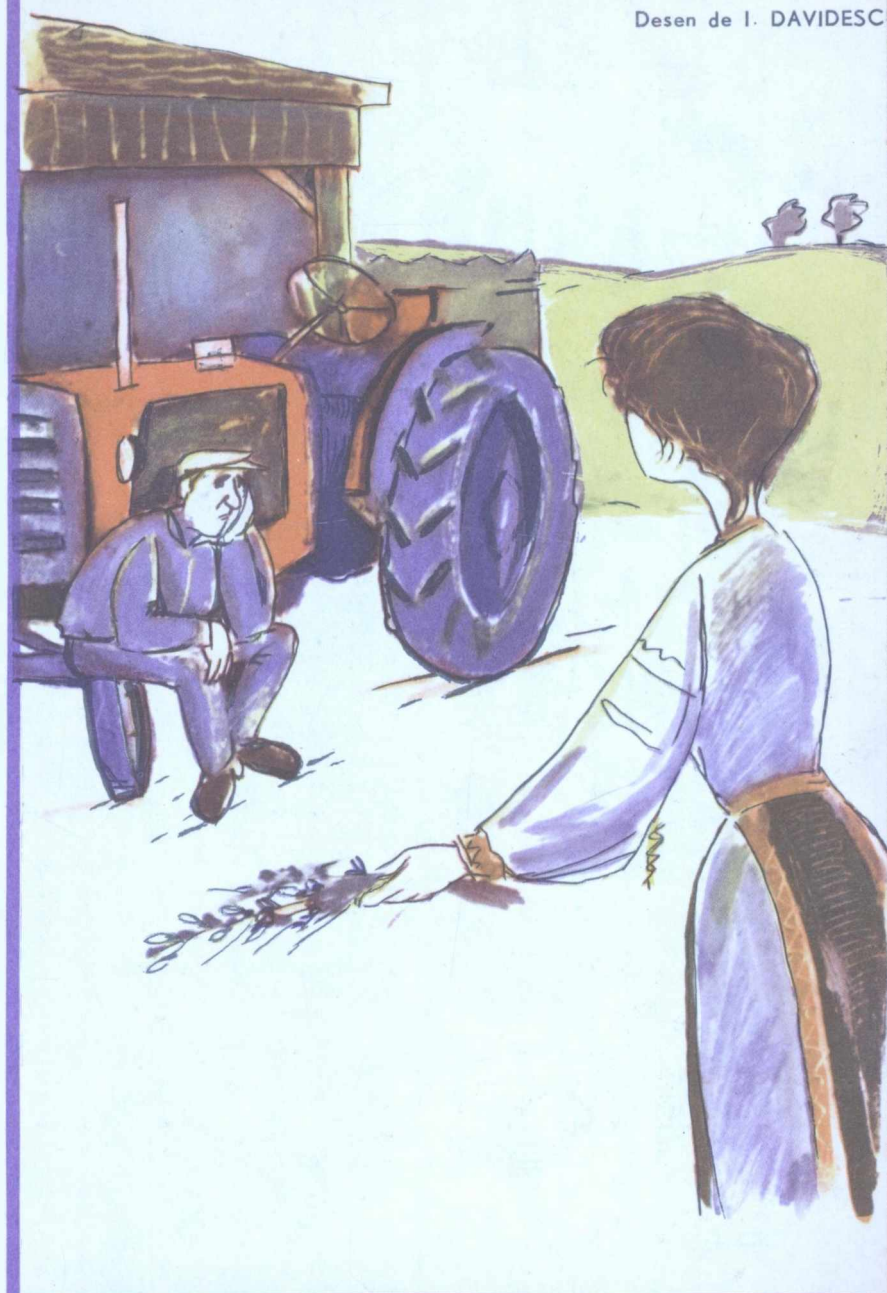
idiosul

l-a podidit veninul
n-nlors cu fața-n jos,
d văzuse că vecinul
epitaf frumos.

eziatul

icul nostru scump, desigur,
mult mai fericit aici.
n, în sfîrșit, e sigur
n-nlîrzie la servici.

A. Bolohan
Brașov

Primăvara: — Am venit. Ce mai aștepti?
— Piesele de schimb!

ȘI ȘUBLERUL

4. Îl chemi pe Petrică, ceea ce înseamnă că vine cu șublerul, care are o coadă, cu ajutorul căreia leșchide orice fel de sertar, fără să se mai aștepte cît ești de uituc. Cu șublerul orice sertar se deschide la fel de repede ca și cu cheia. Diferența e că, după ce ai deschis cu cheia, biroul arată tot ca mai înainte, iar după ce ai forțat cu șublerul biroul arată ca înainte de reparația capitală. Dar cum arată biroul e încă nimic față de cum arată șublerul. Arată în formă de „L“.

— Ce-ai făcut, Petrică?
— S-a îndoit puțin.
— L-ai stricat!
— Aș, se dezdoaie!

Se dezdoaie tot la muchia serarului, acolo unde s-a îndoit. Acum nu mai arată în formă de „L“. Arată în formă de „S“. Dacă l-ai mai dezdoare o dată, arată ca litera grecească „Ksi“ pe care nu o putem reproduce aici, iar literele altele de care dispunem se arată

incapabile să ilustreze un șubler dezoit de două ori. Dar nici așa nu-i bai. Îl ciocănește Petrică și șublerul arată din nou drept. La țanc, căci între timp s-a reîntors controlorul de calitate. A mai măsurat o dată piesa și tot de șaptezeci și nouă e. O mai măsoară o dată și Petrică. Are optzeci și unu! Controlorul de calitate începe să se clatine. Petrică însă, n-are vreme de clătinat. E foarte căutat. Toți îl cheamă:
— Petricăăă!

De data asta nu-i vorba de cineva care a uitat cheia acasă. Este vorba de cineva care are motocicletă. Este vorba de o reparație la frînă, unde nu se potrivește nici o sculă. Iar definiția șublerului lui Petrică sună cam așa: „e scula care se potrivește acolo unde nu se potrivește nici o sculă“.

Petrică mînuiește de două ori șublerul și frîna se repară. Acuma, șublerul s-a răsucit ca o frînghie.

S-ar putea dezrăsuci, dar cine are timp de asta?

— Petricăăă!

La cantină, trebuie bătut un cui în perete. Petrică este unul din puținii oameni din Europa, care știu să bată cuie cu șublerul. Cioc, cioc, și cuiul începe să intre în perete.

— Petricăăă!

Se cunoaște că a lipsit cam mult de la locul de muncă. Îl cheamă șeful, meșterul Lae.

— Ce-i, meștere?

— Nu-i bine, na! A venit înapoi piesa de optzeci, rebut. S-o mai faci o dată.

Petrică dă din umeri:

— Acuma nu pot. A înțepenit șublerul.

— Cum așa?

— Așa, din îndoit: s-a îndoit și a înțepenit.

Noroc de meșterul Lae că nu-i inimă de șarpe. E inimă de mamă. N-ai șubler? Pottim șubler! Îi

dă unul nou-nouț. Nici măcar nu-i curățat de vaselină.

— Lasă, că-l curăț eu! — zice Petrică, și se apucă de lucru. Nu trece mult și Petrică aduce șublerul înapoi.

— Gata. Nu-mi mai trebuie șublerul.

— Ba o să-ți trebuiască.

— Ba nu-mi trebuie, că am reparat șublerul vechi. L-am ciocănit puțin.

— Cu ce?

— Cum, cu ce? Cu șublerul cel nou. Acuma sînt amîndouă bune.

Cînd a auzit că sînt amîndouă bune, șeful a fluierat a pagubă, iar Petrică a fost mutat disciplinar la o altă secție, unde nu se lucrează cu șublere și nici cu alte scule decît numai cu barosul și nicovala. De atunci, n-a mai avut reclamații în legătură cu diametrele.

Abia aștept să văd: cum o să facă Petrică, să deschidă cu barosul sticlele cu suc de fructe?!!

VICTOR PIȚIGOI

SĂ-ȚI FIE LIMPEDE, MADAM!

Privesc spre ferestre. Sint luminate „a giorno“... „Ingerasul ma asteapta cu masa“, imi zic. Si urc scările. Cum intru in apartament, ingerasul ma cerceteaza indelung.

— E ora 10, domnule! zice.
— 10... si patru minute, ingerasule, raspund privindu-mi ceasul.
— Pot sa stiu ce-ai facut pina la ora asta?

— Sigur ca da... Am ajutat unei batrine sa treaca strada. E o faptă bună care se recomanda si pionierilor...

— Iar ai baut! suspina Lucia, alias ingerasul. De ce, Theo?

— De Pitești, dragă. Zău!... Acum e timpul sa papam, da?

— N-am pregatit nimic. Astasear aveam bilete la teatru. După spectacol proiectasem sa luam masa la restaurant.

— Așa? Atunci, da tu fuguta si ia ceva de la Alimentara.

— E trecut de 10. A inchis. Dacă vrei, mergem la restaurant.

— Cum? D-aia m-am insurat? strig eu. Sa maninc la restaurant?

— Atunci iti fac un ceai.

— Ceai? Mie? Uiti ca string cotizatiile pe linie de U.C.F.S.? Asta-i muncă grea! Cere calorii!

— Exagerezi, Theo...

— Ba deloc!... Dacă ma insuram cu Dorina, ea nu m-ar fi contrazis. Viața mea ar fi fost alta.

— Theo, potolește-te. Dorm vecinii.

— In casa mea fac ce-mi place! Eu sint bărbat, nu tu!

— Si, ca să-i dovedesc că-s bărbat, apuc scrumiera in formă de scoică si-o arunc in perete. Scoica a lovit o fotografie. Când constat că e fotografia mamei mele, strig:

— Vezi ce-ai facut din mine? Un paricid! Mi-am lovit mama. Singura mea mamă.

Sună soneria de la intrare. Deschid. E vecinul cu apartamentul din stînga.

— Mă iertați că deranjez! zice. Știți, noul locatar cu apartamentul din dreapta e paznic de noapte... Pe el n-o să-l deranjeze bubuirile in perete. Noaptea e la serviciu...

Intru in casa si strig:

— İți place, doamnă, cum se amestecă orice nechemat in căsnicia noastră? Bine-am mai ajuns!

— Cine te pune să-ți manifesti caracterul ca un ieșit din minți?

— Cum? Mi-am ieșit eu din minți? Doamnă, se vede că uiti respectul ce-l datorezi unui cap de familie?

— La așa cap...
— Ajunge! Ai întrecut măsura, madam! Și ultimul cuvint il am eu!

Apuc un taburet și-l arunc in peretele din dreapta.

— Demolezi casa! Strici mobila! țipă Lucia.

— Construiesc in schimb prestigiul meu de bărbat! Din cenușe, ca pasărea Phönix! Să-ți fie limpede, madam!

Soneria țirrie din nou. Deschid. E el. Paznicul de noapte. In pijama și papuci.

— Cum? strig eu, indignat. La ora asta ești acasă? Fac reclamație că dormi in timpul serviciului.

— Reclamă cui vrei, dar fă liniște, șefule! zice. Barem două săptămîni, cit sint in concediu de odihnă.

Intru in casa, imbrac paltonul și dau să ies.

— Unde pleci? întreabă Lucia.

— Pe urmele căpitanului Cook! Că fără respect și supunere, nu se cimentează cărămizile unui cuib conjugal. Să-ți fie limpede, madam!

Am intrat in primul restaurant. Pînă să vină ospătarul am cugetat la scena de acasă. Tocmai bine am ales momentul cu cearta.

Pentru prima oară in doi ani de cînd sint căsătorit, Lucia a îndrăznit să nu-mi prepare nimic pentru cină. Ca și cum n-aș avea voie să ajut bătrînele să treacă strada. Ce, nu-s eu bărbat in casa mea? İmi faci observații, ai? Nu, ingerasule, așa ceva nu merge cu soțul tău!

Ți-am tăiat eu aripile. Tot pentru tine. In folosul tău. Că altfel, eu zic una și taci tu, p-ormă taci tu și zic eu alta și uite-așa ajunge omul la divorț. Nevinovat! Și-i păcat. E păcat să deranjăm pe tovarășii judecători cu treburi d-asteia, nu?

— Poftim?

Era ospătarul. Se vede că venise in timp ce vorbeam.

— O baterie și o friptură! comand eu.

Și-mi reiau gîndurile... Da, răul trebuie tăiat de la rădăcină. Altfel, crește. Și mine, poimîine ajungi ca nevasta să te contrazică chiar și cînd n-ai tu dreptate. Și atunci adio! Consum friptura. Mai comand o jumătate de vin. Intenționat am să întîrzii. Să văd dacă atunci cînd vin eu acasă, ingerasul își cere iertare, oricît aș întîrzia. Am să sun. Nu deschid cu cheile mele. Așa. Să văd eu dacă-mi deschide repede. Asta ar fi un semn bun. Că a învățat ceva din lecția ce i-am dat-o!

Plătese și plec... Ajung și urc scările. Greu al dracului... Da'

tot le urc... In sfîrșit, ajung... Bijbii să găsec butonul. Al dracului... İi arde de joacă... Mă fentează... Da' pîn' la urmă tot il prind... Sun... O dată. Scurt... Opt secunde. Atîta a durat. Și ingerasul mi-a deschis. Am auzit țacănitul de la Yale. İau un aer grav; ca omul care se știe stăpin pe situație. Pun mîna pe clantă și, ca o vijelie, mă avînt in nol.

Aici rămîn uluit. In fața mea se află un bărbat. Înalt. Și mult! Orbit de indignare, îi strig:

— Cum? un străin in casa mea? Te omor! Acum, imediat!

— Fie-ți milă, ceru îndurare individul.

— Milă? de un om ca dumneata să-mi fie milă?

— Nu. De unul ca dumneata, rosti el.

Și profitînd că-s mic de statură, mă apucă de reverele paltonului și mă săltă pînă îi ajunsei cu fruntea in dreptul ochilor lui. Ținîndu-mă suspendat, mă sărută pe frunte, apoi mă așeză pe podea, zicînd:

— Te-nțeleg... Acum, hai, fii băiat cuminte... că am mîna grea.

— Huliganule! țip eu. İeși afară pînă nu te enervez că mama mare dintr-o chestie ca asta a rămas văduvă.

Individul mă împinse binișor pînă pe palier.

— Ascultă, gluma a ținut destul imi zice. Acum șterge-o.

— Tovarăși! strig văzînd locatarii ieșiți in ușă. Individul asta pătrunde in casa mea și tot el mă amenință!

— E beat criță, rosti un vecin. Deodată, văd ingerasul coborînd dinspre etajul de sus. In capod și papuci.

— Unde-mi umbli pîn' la ora asta, madam? strig eu. Și cine-i individul din casa noastră?

— Theo! exclamă ea. Cum ai ajuns in halul ăsta?

— Pentru dumneata nu sint Theo! Sint Gogoasă! Teofil Gogoasă. Cu haș mut.

— Hai acasă, Theo... Tu nu vezi că ai greșit etajul? Noi locuim la etajul V.

Cei de față au izbucnit in ris.

— Așa? Crezi că nu pricep? spun eu. Te-ai mutat la V ca să-mi subminezi prestigiul de bărbat.

— Theo, ești beat, spuse Lucia apucîndu-mă de braț. Locatarii rîdeau in hohote.

— Tovarăși! strig eu. Mă insultă! Sint perfect lucid. Cu haș mut.

— Theo, te-ai făcut de ris, spuse Lucia țîrîndu-mă după ea. Taci odată!

— Să taci tu! Că d-aia am ajuns aici. Acum, să vedem cum dracu ajung mai departe, că văd două rînduri de scări. Pe unde o luăm? dreapta sau stînga?

— La mijloc.

— Deci, sint trei rînduri? Atunci, hai, că dumnealor poate vor să se culce...

Nu fac doi pași și-aud un zgomot sec. La picioarele mele văd o sticlă spartă.

— Așa? dați cu sticla in mine? Rușine, tovarășii!

— Sticla era a dumatile, spuse individul. Ți-a căzut din buzunar de beat ce ești.

— Fără insulte, huliganule! İi strig. Vă faceți de cap. Toți! Mutați etajele, intrați in casele oamenilor și vă plîngeți că autobuzul 33 nu merge regulat... Reclamagiilor! Unde-i spiritul de inițiativă? Să trecem la problema șeptelului... Încetați! Nu mai rîdeți, că treziți vecinii... Și am prestigiul de bărbat... Ingerasule, ce-a fost asta? Cine mi-a dat cu papucul in cap? Vikingul? Cum? Tu? Va să zică, așa? Ei bine, dacă nu-ți ceri scuze imediat... adorm. Și cînd mă trezesc, divorțez. Asta fac! Auzi? Să-ți fie limpede, madam!

— Theo! exclamă ea. Cum ai ajuns in halul ăsta?

— Pentru dumneata nu sint Theo! Sint Gogoasă! Teofil Gogoasă. Cu haș mut.

— Hai acasă, Theo... Tu nu vezi că ai greșit etajul? Noi locuim la etajul V.

Cei de față au izbucnit in ris.

— Așa? Crezi că nu pricep? spun eu. Te-ai mutat la V ca să-mi subminezi prestigiul de bărbat.

— Theo, ești beat, spuse Lucia apucîndu-mă de braț. Locatarii rîdeau in hohote.

— Tovarăși! strig eu. Mă insultă! Sint perfect lucid. Cu haș mut.

— Theo, te-ai făcut de ris, spuse Lucia țîrîndu-mă după ea. Taci odată!

— Să taci tu! Că d-aia am ajuns aici. Acum, să vedem cum dracu ajung mai departe, că văd două rînduri de scări. Pe unde o luăm? dreapta sau stînga?

— La mijloc.

— Deci, sint trei rînduri? Atunci, hai, că dumnealor poate vor să se culce...

Nu fac doi pași și-aud un zgomot sec. La picioarele mele văd o sticlă spartă.

— Așa? dați cu sticla in mine? Rușine, tovarășii!

— Sticla era a dumatile, spuse individul. Ți-a căzut din buzunar de beat ce ești.

— Fără insulte, huliganule! İi strig. Vă faceți de cap. Toți! Mutați etajele, intrați in casele oamenilor și vă plîngeți că autobuzul 33 nu merge regulat... Reclamagiilor! Unde-i spiritul de inițiativă? Să trecem la problema șeptelului... Încetați! Nu mai rîdeți, că treziți vecinii... Și am prestigiul de bărbat... Ingerasule, ce-a fost asta? Cine mi-a dat cu papucul in cap? Vikingul? Cum? Tu? Va să zică, așa? Ei bine, dacă nu-ți ceri scuze imediat... adorm. Și cînd mă trezesc, divorțez. Asta fac! Auzi? Să-ți fie limpede, madam!

VASILE RĂDULESCU

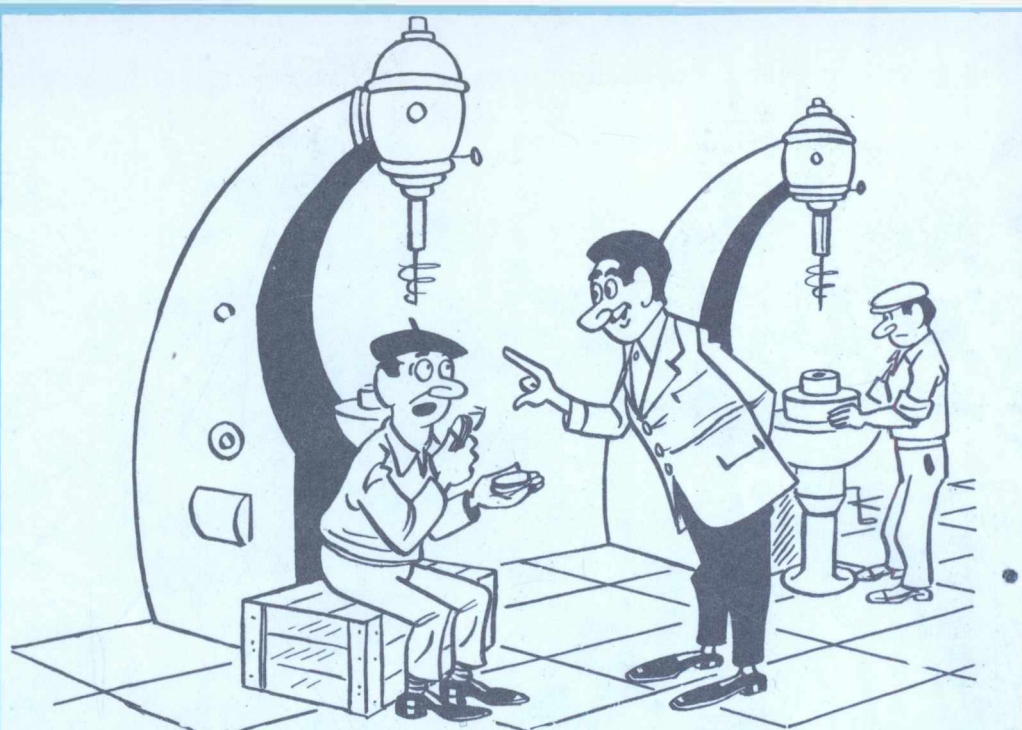
— Mămico, lui tanti cine i-a cumpărat... balonul?

Desen de VIKI S. ALEXIU

„Delicatul” — Mulțumesc, nu mai servesc!...

Desen de GH. CHIRIAC

— Eu am grijă de mașina mea ca de un copil.
— Un copil mărișor; merge singură.

Desen de FRED GHENĂDESCU

F a b u l a c u „p l u s” ș i „m i n u s”

*Stăteau de vorbă, colo-n baie,
Despre căldură, despre ger,
Un termometru de odate
Și-un prea modest calorifer...*

*— Mă bucur, zău, când înc-o treaptă
Te văd urcând mereu mai sus,
Gândind că la această faptă,
Te-am ajutat și eu cu-n... plus!*

*(Vorbea, deci, astfel, cu căldură,
Caloriferul cel modest...)
Dar termometrul, rău de gură,
Nu-l mai lăsă să spună-n rest.*

*— Mă piznuiești, o știu prea bine,
Că eu sînt sus, iar tu ești jos...
Ce crezi, amice? Fără tine,
Aș fi rămas fără folos?*

*Dar, iată, că, din întâmplare,
Un geamăt surd se auzi:
Cuprins de chin și suflare
Caloriferul se răci...*

*Iar termometrul, plin de jale,
Din treaptă-n treaptă s-a pornit
Mercurul să-și coboare-n vale
Și drept la „zero” s-a oprit!*

*Un accident... Și o morală
(ce nu-i, de fel, accidentală):
Să nu te crezi un „cineva”
Cînd urci prin truda altuia!*

SIG. HOROVEANU

ANECDOTE CLASICE

Alexandru cel Mare, aflîndu-se la Efes și-a văzut portretul făcut de Appelles, dar nu-i aduse nici o laudă. Un cal însă văzînd tabloul care-l reprezenta pe Alexandru călare începu să necheze:

— Vezi? — zise pictorul — calul acesta pricepe mai multă pictură decît înălțimea Ta!

★

Un filozof căruia un împărat îi oferise o funcție oarecare răspundea uneori la întrebări prin: „Nu știu”.

— N-ai voie să nu știi — îi spuse un ignorant. Împăratul te plătește tocmai ca să știi.

— E adevărat, împăratul mă plătește pentru ceea ce știu pentru că, dacă ar fi să-mi plătească pentru ceea ce nu știu, nu i-ar ajunge toate comorile imperiului — îi zise filozoful.

★

Trei țărani călări pe măgari se duceau la tîrg. Pe drum, se întîlneau cu niște nobili din Casa de Savoia, care călătoreau pe cai de rasă. Nobilii, vrînd să rîdă de țărani, îi întrebă în batjocură:

— Hei, voi de colo! Cum merg măgarii?
— Călări pe cai, excelență! — răspunse unul mai iute la vorbă.

★

Într-o zi, unul din elevii lui Socrate veni la acesta să-i ceară o povață.

— Maestre, să mă căsătoresc sau nu?
— Oricum vei face, tot o să-ți pară rău, așa că fă cum e mai bine — zîmbi filozoful.

★

Lui Darius, cunoscut prin înfrîngerile sale, înainte să pornească într-o nouă luptă, i se aduse un dezertor:

— De ce ai fugit? îl întrebă Darius.
— Pentru că în lupta trecută era rău de Măria-Ta.

Fără să-l certe, Darius îi zîmbi:
— Hai să ne încercăm norocul și în bătălia de azi, iar dacă ne vor bate, fugim împreună.

★

Un scriitor trebuia să fie primit membru al Academiei Franceze. Secretarul acesteia fu

imediat înștiințat să pregătească cuvîntul de răspuns. Scriitorul auzind de aceasta, spuse:

— Pentru ce atîtea pregătiri? Discursul meu va fi foarte scurt. Cum voi intra, îmi voi scoate palăria și voi zice: — „Domnitor, vă mulțumesc!”

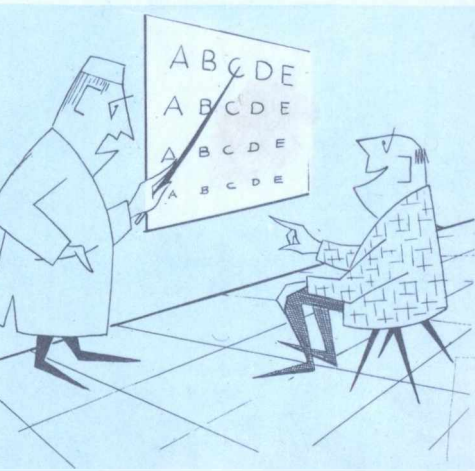
— Și eu ce voi răspunde? — ripostă secretarul.

— Pentru puțin, domnule!, răspunse acesta.

★

Ariosto locuia într-o casă foarte mică. Prietenii îl întrebă într-o zi pentru ce el, care a descris atîtea palate în „Orlando furioso”, nu și-a făcut o casă mai mare...

Ariosto arătă motivul:
— E mai ușor să înșiri cuvinte decît să aduni pietre!

— Ce literă e asta?
— Cum, nici dumneavoastră nu vedeți?!

Desen de L. LIVADARU

În Vietnamul de Sud clica militaristă
se consumă în lupte pentru putere.

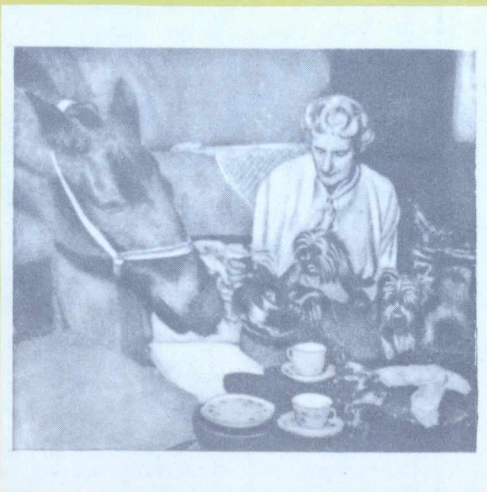
Desen de EUGEN TARU

Rîde HÎRB...

Nu știu în ce zi, că-mi scapă
Treceau vacile la apă,
Iar în jalnica cireadă
Era una fără coadă.
Au pornit atunci a rîde
Fete mari (unele hide)
De acea vîltă schiloadă
Ce sta-n turmă fără coadă.
Însă ele erau toate
Cu coșitele tăiate
Una chiar ora, sârmana,
Mai bearcă decît Joisna...!
Iar văcarul, pui de lele,
Om tăios ce nu prea iartă,
A strigat s-audă ele:
„Rîde hîrb de oală spartă“.

ION N. TUDOR
Comuna Apostolache
regiunea Ploiești

TELEOBIECTIVUL „URZICII“

„Hiposenzație“

O doamnă, londoneză, pe numele ei missis Drake, ia cina ca în clișeu alăturat. Mai exact, la cină pofteste cîteva căței, un cal și cîteva ziaristi. Aceștia, ce e drept, nu se văd. Aceștia fotografiază. De aia i-a și chemat: „Pozați-mă și făceți-mă cap de afiș, să vadă lumea cum iau masa bot în bot cu Ducipal!“

Ea pretinde că, în ce privește calul, dacă are friu, are și bun simț la masă.

Numai în ce privește stăpîna, lipsa de bun simț n-are friu...

Asociația „Ucișorii express“

La „festivalul berei“ din Monaco s-a prezentat acest tinăr cu această bluză, pe care stă scris cu litere din nituri: „Ucișorii express“. Nu este o amenințare. Este numele... asociației din care face parte respectivul. Membrii asociației sînt criminali de tot felul, care și-au ispășit condamnarea, cărora „le-a trecut dorința de a se abate de la o viață normală“.

Le-o fi trecut, dar, cum se vede nu le-a trecut de tot.

W P I O N U I

semnat, m-am așezat. Am luat două grămezi de pietre și am put să le învârtesc pe tablă. Pricipe la remi cum se pricepe la ceas! Am observat însă lucru: toată lumea învârtea pietrele până le ametea. Așa că mi-am zis că cu cât o să ameteșc pietrele mai abilitat, cu atât o să fiu considerat mai as. La un moment dat am observat o piatră care mă cam derâdea. Avea gravată pe ea o figură care ridea cu gura pină la urechi. (Probabil că de mine ridea). Am luat-o și... cu un gest nervos m-am deoparte.

A dat jocherul jos! strigă Marperiat. Praf ne-a făcut! — am dat seama imediat de greșelile pe care le făcusem și cu un gest nervos dau să retrag mișcarea. — Pion! Tabla se răstoarnă și a pietrele care se amestecă cu cele de pe masă.

Marperiat vrea să reconstituie cu mine peștele, susținând că am făcut cel puțin „monocolor“. Eu, surprins, țin cu tot dinadinsul să mă așez moartă, pentru că nu voiam să stric „firma“. Îngrozit, văd că Marperiat strâng iar pietrele și începerea unei noi partide pare inevitabilă.

La ultima secundă îmi vine un salvator și în culmea disperării strig:

Vreau să joc șah! Pentru șah am venit la club.

Marperiat ridic apoi și, împleticindu-mă după o noapte de chef, mă așez pe o masă care îmi iese în cale. Marperiat teză apoi ușurat și ridic ochii către partenerul pe care soarta mi l-a dat. Era chiar campionul din acea disciplină. Ca să mă ridic. Dar pleacă dacă nu.

În jurul nostru se grupase o mulțime de spectatori și chibiți. Ce să fac, puțin lucru să joace campionul are-l ocalea un club întreg cu el? Sărisem din lac în puț.

Mai mult mort decât viu, așez piesele gândindu-mă tot timpul la mișcarea decisivă pe care trebuia să o fac... spre ușă.

Primele mișcări mi le-au făcut chibiții. Apoi, jignit oarecum de faptul că eu eram cel care juca și ei erau cei care mutau, am luat prima piesă care mi-a venit mai la îndemână și... am dat iama printre pionii adversarului.

Am simțit pentru moment cum tuturora li s-a tăiat respirația. Apoi, unul din zecile de curioși mi a spus:

— A pus dama în priză. Și iarăși emoția cuprinse întreaga asistență. Chibițul de pe margine adăugă:

— Să știi că-i o cursă? ingenioasă cursă! Apoi începu să facă socoteală că nu știu la a câta mișcare, dacă se va accepta sacrificiul, campionul va fi cu siguranță mat.

Adversarul meu căzu pe gânduri. Se frământa de mama focului. Toți se frământau căutând fel de fel de soluții.

La început chestia asta mă amuza. Apoi, zumzetul și așteptarea își făcuseră efectul și capul sprijinit de mână se lăsă încet pe masă.

După atâtea emoții, un somn bine meritat mă cuprinsese.

După un timp oarecare, campionul mă trezi propunându-mi remiza.

— Remiză, spusei eu, mă jignești tovarășe. Eu sunt sportiv, nu ospătar.

Marperiat interveni:

— Iar faci pe vedeta. Acceptă remiza, nu fi încrezut!

Întinsei palma.

Adversarul îmi strânse mîna cam în silă.

Continuam să stau cu palma întinsă.

— Ei, am acceptat remiza! repetă eu.

— Și ce mai vrei, nu ți-a strâns mîna adversarul? mă luă în primire din nou Marperiat.

— Da, zic eu, dar remiza unde-i?

— Remiza? se miră careva.

— Desigur, nu mi-a propus-o el?

Să mi-o achite!

O tăcere grea se așternu din nou în sală. Campionul mă mistuia cu ochii de foc. Pe loc mi-am dat seama că ceva nu este în regulă și, ca să salvez aparențele, bănuind că

„remiza“ o fi un fel de salut sportiv al clubului, destul de ciudat ce e drept, adăugai:

— Am glumit, fraților! Remiză la toată lumea și să auzim de bine!

Apoi mă apucai să strâng pe rând mîna fiecăruia și, cu iuțeala fulgerului, „eliberai pîrtia“.

Două motive m-au determinat în mod deosebit la această strategie și rapidă retragere. Întii pentru că aerul de la club începuse să nu-mi mai priască și, apoi, pentru că aveam o întâlnire tocmai la podul Herăstrău și nu se făcea să-mi las iubita să aștepte.

Frumos e vara pe pod! Mă plimbam de cinci minute, cînd, la celălalt capăt apăru ea, iubita. Luai un aer de poet și cu un gest declamator făcui câțiva pași. Iarăși ghinion! Piciorul îmi alunecă și, cu un plonjon acrobatic, pe care l-ar fi învidiat însuși Mîndru, cel mai în formă portar al actualului campionat la fotbal, mă pomenii plănind deasupra lacului.

Trezit în apă, am vrut să cer ajutor. Dar cui? Nici ea nu știa să înoate. Disperat, îmi zmulsei cămașa și pantalonii. O, dacă în acest moment, destul de tragic pentru mine, m-ar fi văzut cei care susțineau că sînt un „as“, reputația mea ar fi suferit o grea și ireparabilă lovitură! O, campionule de șah, cât de răzrunat ai fi fost numai dacă, pentru o clipă ai fi văzut fața mea crispată de frică!...

Agitîndu-mă ca un bezmetic și înghițind atîta apă încît riscam să asanez lacul, nici n-am observat că lingă mine s-a aprit o barcă.

M-am trezit ridicat de subsuori și, cînd eram gata să-i rog pe salvatori să nu mai pomenească nimă-nui de aventura mea, unul, ce părea a fi șeful, mă bătu prietenește pe umăr și mă felicita.

La început am crezut că își bate joc de mine și eram gata să-l reped. Apoi însă am aflat că avea loc un concurs de înot.

Sosisem primul!...

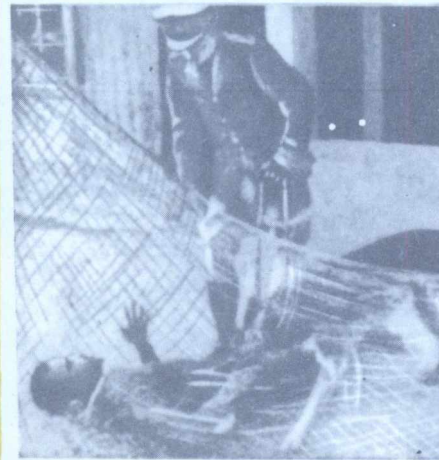
IOSIF TOT

Hopa-țopa!

Petrecere la hotelul din Crosy (Franța). Petrecere din „lumea bună“, bineînțeles. Ca să susțină antrenul, organizatoarea dansează pe masă.

Antrenul îl menține. Dar în ce privește bunul gust, se vede că doamna cam calcă în străchini!...

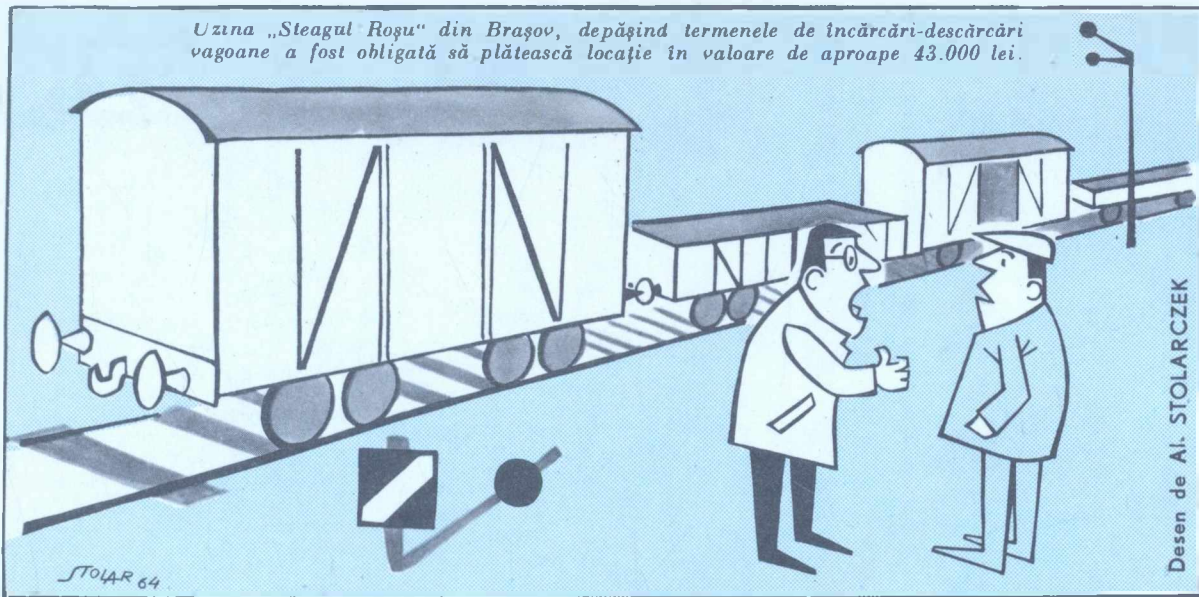

Cîine rău

Constituția din Rhodesia de Sud dă foarte multe drepturi și libertăți... polițiștilor. Orice polițist are dreptul să asumată cîinii asupra oricărui negru pe care-l socoate „suspect“.

În clișeu alăturat, un polițist aplică... constituția.

Uzina „Steagul Roșu” din Brașov, depășind termenele de încărcări-descărcări vagoane a fost obligată să plătească locație în valoare de aproape 43.000 lei.

Desen de Al. STOLARCZEK

— S-a încărcat ceva pînă acum?
— Deocamdată numai „prețul de cost!”

ASUL DIN FOLTEȘTI

Pe șantierul de construcții al G.A.S.-ului Foltești, regiunea Galați, larma produsă de treburile zilnice era în toi. Unul bătea cuie într-un gard, altul dădea la rînda ș.a.m.d. Într-un colț al șantierului era liniște. Liniște e un fel de a spune, că se auzea, în surdină o voce care tot spunea „cip” — iar alta care-i răspundea „pas”. Curiozitatea m-a făcut să mă apropii de acel ungher unde, spre marea sau, mai precis, incomensurabila mea surprindere, am dat de o... formație completă de jucători. Jucau cărți. Cărți pe bani și mai ales cărți... în timpul programului.

— Ce faceți aici, fraților? am întrebat eu ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Păi dumneata nu vezi? Jucăm un pocherăș!

— Și care se ține mai tare pe poziție?

— Eu! glăsuși Ciucă Iorgu, care fusese trimis la G.A.S.-ul din Foltești de către T.R.C.L.-ul Galați ca să execute niște lucrări. Știi, eu îs șef de echipă și țin la echipa mea ca la un... ful de ași. Așa că d-aia joc numai cu ei, că mie mai îmi spune și „asul” din Foltești! Că scot niște fuluri de se dărîmă pămîntul!

— Bine, dar treaba asta nu se face în timpul lucrului!

— Ce vorbești, dom'le? Da' cînd? După masă, taman cînd trebuie omul să se odihnească, să se primenească, să se plimbe puțin?... Noi sintărăm legați de locul de muncă. Aici muncim cînd avem poftă, aici facem cite un pocherăș cînd nu muncim, aici ne luăm banii unul altuia, aici și numai aici! Au noroc cu mine, băieții! Eu i-am învățat meseria, eu îi fac... ași în materie de pocherăș! Da' uite, aceluși e ora 3 și se termină... programul!

— Am deschis! zice unul din ei.
— Am mers și noi! răspund ceilalți doi.

— Taman la pont! face Ciucă Iorgu. Cît e deschiderea? 6 lei! De trei ori, adică pe 18! Mergeți toți? Așa, copiii tatii!... Așa se-vață jocul ăsta!...

Am luat-o în jos și cum am ajuns acasă am scris cele de mai sus. Ar fi păcat să nu aflu lumea peste cine am dat. Că, deh, un d-alde Ciucă Iorgu mai rar! Și asta... cu atît mai bine!

VALERIU FILIMON

N-ai impresia că nava nu prea avansează?...

Desen de MARIN IORDA

INSTANȚANEE BUCUREȘTENE

(URMARE DIN PAG. 2)

și acolo unde se judecă cei care conduc vehicule fără permis, punînd în primejdie viața cetățenilor și vehiculele statului.

CALEA LAPTELUI

Cu riscul de a intra în grave controverse științifice cu orice astronom sau alt specialist în ale cerului, îmi iau libertatea să afirm că celebra cale a laptelui a coborît din galaxiile sale familiale și și-a mutat domiciliul pe pămînt și anume, pe strada Occidentului, în porțiunea cuprinsă între stațiile de tramvai Ecaterina Teodoroiu și Calea Victoriei, pe unde circulă, după cum se știe, tramvaiul 15.

Și-acum, faptele, nu laptele.

Pe porțiunea străzii mai sus menționată, se află un centru de vînzare a laptelui. Deseori — dimineața, între 6,45—7 — adică atunci cînd cetățenii se îndreaptă spre locurile lor de muncă, tramvaiele 15 care îi transportă — odată ajuse în apropierea centrului de lapte pomenit — trebuie să facă o haltă de circa 10 minute și aceasta pentru motivul că virgulă camionul, care aduce sticlele cu lapte unității respective, blochează — pur și simplu — linia de tramvai, pînă se descarcă marfa.

Or, orice papă-lapte își poate da seama că, această întîrziere, s-ar putea evita dacă virgulă camionul, ar binevoi să „tragă” (respectiv să se suie) jumătate pe trotuar, liberînd linia de tramvai, sau dacă și mai la mîntea cocoșului, ar fi „parcat” după primul colț care se află numai la citeva sticle distanță de centrul de lapte.

Cetățenii care pierd, în mod neîngăduit, aceste 10 minute prețioase pentru o exactă prezentare la serviciu, sint obligați, să le recupereze, după coborîrea din tramvai, executînd adevărate cross-uri zilnice.

P.S. Camionul aparține I.C.I.L.-ului care trebuie să înțeleagă că nu e mare brînză să mute laptele centrului în loc să scoată untul cetățenilor.

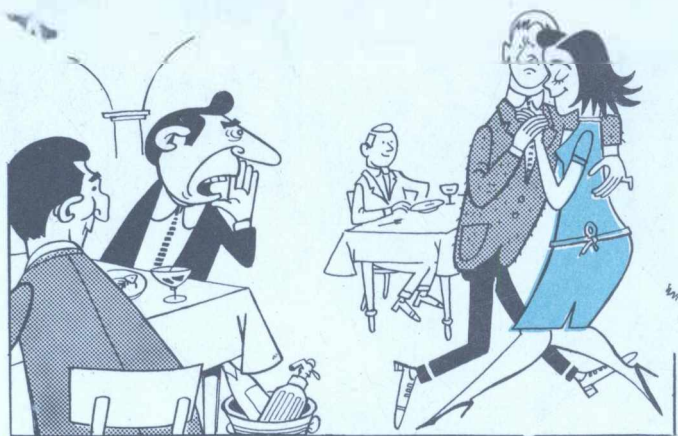
(5)

PĂȚANIILE
LUI PĂȚITU

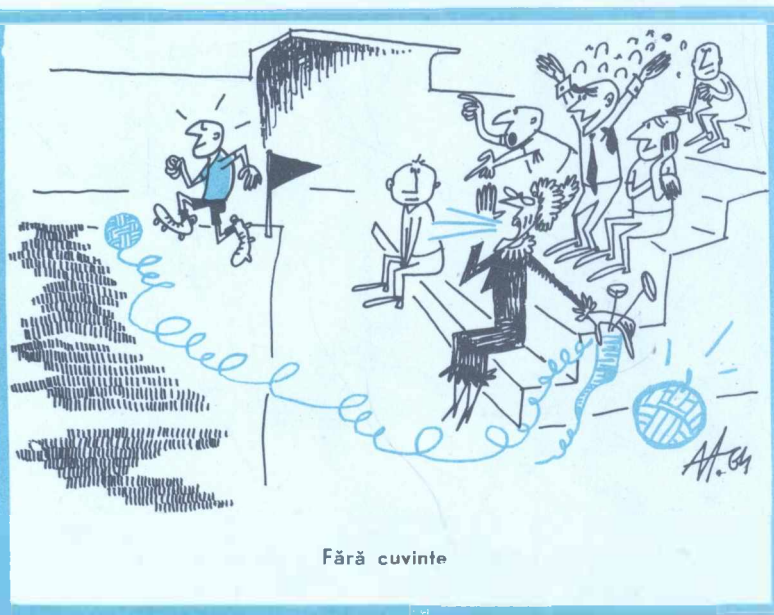
Desen de GROSU MIHAI

RĂBOJUL URZICII

Arbitrul de box: Brec!

Desen de AL. CLENCIU

Fără cuvinte

Desen de ADRIAN ANDRONIC

COMICI DE ODINIOARA

(URMARE DIN PAG. 2)

*Picior-de-lemn iubește Franța,
Pe suveran, pe grenadir,
E mare patriot! Dar Franța
O vede ca un cimitir.
El umblă tainic, ca șacalii
Și fură bietului soldat
Inelul dăruit de-o fată
Și crucea dată de-mpărat!*

Acest Picior-de-lemn era un circiunar suspect, care se mai ocupa și cu jefuirea morților, pe cimpurile de bătaie.

Interpretul și-a învățat rolul cum a dat dumnezeu, reducând paragrafele la câteva cuvinte. De pildă, în loc de:

„Bine, dar ce sînt eu de vină dacă n-ai ce minca? Nu ești băiatul meu, nu ești băiatul soră-mi, nu ți-am moștenit vreun unchi! Ce sînt eu de vină?”

Leonescu-Vampiru spunea:

— Ce sînt eu, domnule? Mă-ta? Tat-tu? Du-te dracului!...

În actul III, pe cîmpul de luptă de la Waterloo, scrisesem:

„Răpăie, răpăie! Bum! Ajunserăm și-n Belgia! Nu credeam să vin pe-aici.

„Picior-de-lemn“ al lui Leonescu-Vampiru se mulțumea să repete, la infinit, primele două cuvinte ale paragrafului:

— Răpăie! Răpăie! Răpăie!

De altfel, chiar dacă respecta replicile autorului, piesa n-ar fi crescut în valoare. S-a jucat, într-adevăr, de multe ori, Radovici și-a putut plăti actorii, dar gloria mucalitatului impresar-comedian n-a avut nici de câștigat nici de pierdut de pe urma lui Napoleon I, împăratul francezilor, dramă istorică în patru acte de:

VICTOR EFTIMIU

Cîntar-basculă

Uzina de superfosfați și acid sulfuric Năvodari a avut prevăzute, anul trecut, în planul său de măsuri tehnico-organizatorice, numeroase obiective pe care le-a realizat.

Între altele, și un obiectiv pe care... nu l-a realizat: instalarea unui „cîntar pod basculă“ pentru cîntărirea vagoanelor cu cenuși.

Deși uzina a primit acest cîntar încă de la începutul trimestrului II al anului trecut, lucrările pentru instalarea lui au început abia la sfîrșitul anului.

Grozavă operativitate!

Operativitate... lipsă la cîntar.

Protejații inginerului

La întreprinderea forestieră Turnu Severin, tovarășul inginer Drăghicescu Constantin cocoloșește abaterile anumitor salariați.

Și știindu-se protejați, aceștia abuzează.

Șeful de depozit Gogan Ion își poate îngădui comportări arbitrare față de muncitori, iar sortatorul Sîrbulescu Vasile își poate permite să se și... bărbiezească în timpul programului.

Protejîndu-i, tovarășul inginer nu le face un serviciu. Un șef de depozit care nu acordă muncitorilor zilele libere, convenite legal, ar putea deveni el însuși... liber legal, — iar un salariat care se bărbiezește în timpul programului, ar putea ieși, pînă la urmă, și... ras.

Circulație normală

„Urzica“ a adresat comitetului executiv al Sfatului popular al raionului Turnu Severin următoarea sesizare: „În satul Balotești (comuna Izvorul Birzii) e un podeț stricat de un an și jumătate, iar secția drumuri nu-l repară“.

La această sesizare comitetul executiv n-a răspuns. A răspuns... secția drumuri recunoscînd că e-adevărat. Că există pe-acolo „un podeț de lemn care s-a prăbușit“, dar secția drumuri neavînd materialele necesare pentru refacerea lui, „s-a asigurată o circulație normală prin vad“.

Circulație normală, prin vad!

Interesantă soluție!

Dar, întrucît secția drumuri nu precizează dacă vadul acela are și apă sau e secat, — nu se poate aprecia dacă e vorba de o soluție cu apă de ploaie, sau de o soluție secară.

E adevărat! Dar nu-i așa!

Cetățeanca Ecaterina Scheindt din Mediaș a semnalat „Urzicii“ unele neajunsuri pe care le întîmpină pacienții la circumscripția a IV-a medicală din acest oraș, iar „Urzica“ a încunostiințat despre aceste lucruri sfatul popular al orașului.

Răspunsul sfatului (în rezumat și în esență): E adevărat! la ora

7,30, cînd s-a prezentat pacienta la dispensar, seringile nu erau încă fierde. Și e adevărat: sora Olga i-a spus pacientei să revină mai tîrziu, la ora 8,30. Și e adevărat: pacienta, în loc s-o îmbrățișeze pe sora Olga și s-o sărute de bucurie că a amînat-o pentru o altă oră, a manifestat nervozitate. Și e adevărat: cînd a revenit pacienta la ora indicată, după sterilizarea seringilor, sora Olga nu i-a făcut injecție întîi pacientei care venise prima, ci a făcut injecții mai întîi altor pacienți. Și e adevărat: sesiunea dv. e justă, dar nu dorim să recunoaștem, așa că recurgem la o formulă echivocă. Luați act de ea! Sună așa: „Cele semnalate de dv. nu corespund întocmai“.

Am luat act.

Pedagogie cu nasul

— Cine a mîzgălit catedra, cu cretă? a întrebat tovarășa profesoară de muzică, Mariana Trică, pe elevii din clasa a VII-a la Școala medie nr. 2 din Reșița.

— Elevii Buturoagă și Pipier! a răspuns elevul de serviciu.

— Să poftescă acești elevi, aici!

— Au venit, tovarășă profesoară.

— Să ștergeți ce-ați mîzgălit acolo! Să ștergeți... cu nasul!

Și cei doi elevi au șters creta... cu nasul.

Apoi, mulțumită de pedagogia sa, tovarășa profesoară de muzică a continuat, senină, lecția.

Dar conducerea școlii și forul local competent, luînd cunoștință de pedagogia cu nas a tovarășei profesoare de muzică, i-au recomandat s-o lase mai... andante cu asemenea metode.

Și se speră că pe viitor, tovarășa profesoară de muzică nu va mai avea... nas să-și mai aplice năstrușnica pedagogie.

C. RĂBOJESCU

„URZICA“
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Școlii“

44.001

ARBORELE GENEALOGIC

din ciclul „OAMENI ÎN FRAC”

Desen din expoziția personală a
graficianului GEORGE VOINESCU